

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2007 r. — Imelios przeciwko Komisji

(Sprawa T-97/07)

(2007/C 129/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Imelios SA (Vélizi Villacoublay, Francja) (przedstawiciel: C. Curtil, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Tytułem żądania głównego w odniesieniu do procedury, stwierdzenie, że procedury prowadzone przez OLAF i Komisję nie mają charakteru kontrydiktoryjnego; stwierdzenie, iż OLAF, jak sam przyznał, korzystał z anonimowych źródeł; stwierdzenie, że OLAF i Komisja odmówiły przekazania do wiadomości skarżącej raportu z dochodzenia; stwierdzenie, iż decyzja Komisji nie została uzasadniona; w konsekwencji stwierdzenie nieważności noty debetowej.
- Tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że dokumentacja przedstawiona przez skarżącą nie została uwzględniona; stwierdzenie, że nie zbadano [...] kwestii odpowiedzialności solidarnej; w konsekwencji stwierdzenie nieważności noty debetowej jako bezzasadnej.
- Stwierdzenie w każdym razie, że ostatnia transza pomocy nie została wypłacona skarżącej mimo faktu, że skarżącą nie zrzekła się jej w żaden sposób; w konsekwencji nakazanie Komisji wypłaty na rzecz skarżącej kwoty 34 368 EUR wraz z odsetkami naliczonymi od dnia wniesienia skargi; nakazanie Komisji wypłaty na rzecz skarżącej kwoty 50 000 EUR tytułem odszkodowania; nakazanie Komisji wypłaty na rzecz skarżącej kwoty 50 000 EUR tytułem kosztów przeprowadzonych procedur; obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 21 grudnia 1999 r. skarżącą zawarła ze Wspólnotą Europejską, reprezentowaną przez Komisję Europejską, w ramach piątego programu ramowego określającego działania wspólnotowe w zakresie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji (1998-2002) w dziedzinie społeczeństwa informacyjnego przyjaznego dla użytkownika, umowę IST-1999-10934 — ASSIST, dotyczącą projektu „Knowledge Management for Help Desk Operators”.

W następstwie dochodzenia przeprowadzonego przez OLAF i sporządzonego przez niego raportu z audytu Komisja wystoso-

wała do skarżącej notę debetową, domagając się zwrotu kwoty wypłaconej uprzednio z tytułu pomocy wspólnotowej. Podstawą roszczenia Komisji było stosowane postanowienie umowy umożliwiającej Komisji dochodzenie tego rodzaju zwrotu w przypadku stwierdzenia nadużycia lub poważnych nieprawidłowości finansowych w realizacji projektu. Chodzi tu o decyzję zaskarżoną niniejszą skargą. Ponadto skarżącą wnosi do Sądu o nakazanie Komisji dokonania wypłaty ostatniej transzy pomocy, jak również naprawienia szkody, którą poniosła po pierwsze, wskutek niewypłacenia ostatniej transzy pomocy, a po drugie w konsekwencji procedur wszczętych przez OLAF, a następnie Komisję.

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności skarżącą powołuje się na naruszenie praw podstawowych, w szczególności prawa do obrony w trakcie prowadzonego przez OLAF dochodzenia w ramach audytu projektu „ASSIST”. Podnosi ona, że nie miała możliwości przedstawienia użytecznych uwag na etapie dochodzenia, oraz że raport końcowy sporządzony przez OLAF, będący podstawą decyzji Komisji nie został jej przekazany, uniemożliwiając ustosunkowanie się do wniesionych przeciwko niej oskarżeń.

Poza tym skarżącą podnosi brak uzasadnienia decyzji, jak również fakt przedstawienie zarzutów po terminie.

Dodatkowo skarżącą podnosi liczne zarzuty co do zasadności zaskarżonej decyzji, w szczególności fakt, że Komisja nie uwzględniła przedłożonej przez skarżącą dokumentacji dotyczącej poniesionych kosztów. Ponadto twierdzi ona, że to grupa LA POSTE — rzeczywisty beneficjent pomocy, a nie ona sama, winna ponosić odpowiedzialność za ewentualne nieprawidłowości, których się dopuszczono.

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2007 r. — UPS Europe i UPS Deutschland przeciwko Komisji

(Sprawa T-100/07)

(2007/C 129/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UPS Europe NV/SA (Bruksela, Belgia) i UPS Deutschland Inc. & Co. OHG (Neuss, Niemcy) (przedstawiciele: T. Ottervanger i E. Henny, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie, zgodnie z art 232 WE, że Komisja zaniechała działania, ponieważ nie wydała decyzji w sprawie skargi wniesionej do tej instytucji przez skarżące w dniu 22 kwietnia 2004 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące;
- podjęcie przez Sąd innych niezbędnych środków.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi, wniesionej na podstawie art. 232 WE, skarżące twierdzą, że Komisja nie wydała ostatecznej decyzji w sprawie ich skargi złożonej początkowo w dniu 22 kwietnia 2004 r., po której zostało wniesione w dniu 27 listopada 2006 r. wezwanie do działania, w odniesieniu do domniemywanego nadużycia pozycji dominującej, w rozumieniu art. 82 WE, przez Deutsche Post.

Skarżące utrzymują, że mają uzasadniony interes we wniesieniu takiej skargi zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 1/2003⁽¹⁾ i że zaniechanie działania przez Komisję dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie. Skarżące twierdzą w istocie, że ponoszą one szkodę, zarówno jako konsumenci, jak też jako konkurenci, wskutek stosowania przez Deutsche Post zawyżonych cen na rynku downstream.

Skarżące twierdzą ponadto, że zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie rozpatrywania skarg wniesionych na podstawie art. 81 i 82 WE⁽²⁾, Komisja powinna, po otrzymaniu skargi dotyczącej naruszenia art. 82 WE, wszcząć postępowanie przeciwko podmiotowi wskazanemu w skardze, albo wydać ostateczną decyzję w sprawie odrzucenia skargi, po umożliwieniu wnoszącemu skargę przedstawienia uwag. Jednakże skarżące twierdzą, że chociaż przedstawiły swoje uwagi w sprawie wstępnego odrzucenia skargi w wymaganym terminie, Komisja nie wydała jakiegokolwiek ostatecznej decyzji, naruszając tym samym prawo wspólnotowe.

Skarżące podnoszą wreszcie, że mając na względzie okoliczności niniejszej sprawy, miniony okres trwający około trzech lat, w ciągu którego skarżące wielokrotnie zwracały się do Komisji o podjęcie działania, jest wystarczająco długi, by pozwolić Komisji na wydanie ostatecznej decyzji. W szczególności okres 18 miesięcy, który upłynął od momentu, gdy skarżące przedstawiły swoje ostateczne uwagi, jest zdaniem skarżących więcej niż wystarczający, by pozwolić Komisji na zamknięcie trzeciego etapu postępowania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1-25).

(²) Dz.U. C 101 z 27.4.2004, str. 65-77.

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2007 r. — Dada przeciwko OHIM — Dada (DADA)

(Sprawa T-101/07)

(2007/C 129/30)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Dada S.p.A. (Florence, Włochy) (przedstawiciele: D. Caneva i G. Locurto, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Dada S.r.l.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 stycznia 2007 r. w sprawie R 1342/2005-1, doręczonej Dada S.p.A. w dniu 25 stycznia 2007 r., i w konsekwencji uwzględnienie zgłoszenia nr 1903111 dokonanego przez Dada S.p.A. również w odniesieniu do usług wymienionych w klasie 42 Porozumienia nicejskiego;
- Obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy w postaci słowa DADA napisanego wielkimi literami na tle przedstawiającym czarny prostokąt zwieńczony rysunkiem atomu; zgłoszenie nr 1.903.111 dla usług w klasy 42.

Właściciel oznaczenia lub znaku towarowego, na który powołano się w sprzeczcie: Dada S.r.l.

Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeczcie: włoski słowny znak towarowy DADA dla usług należących do klas 35, 37, 38 i 42 oraz nazwa spółki DADA używana w obrocie we Włoszech w celu oznaczenia następującej działalności „prowadzenie spraw gospodarczych, zarządzanie w sprawach gospodarczych, prace biurowe, sprawy związane z nieruchomościami, telekomunikacja, edukacja, kształcenie, usługi prawne, oprogramowanie komputerowe”.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego dla spornych usług

Decyzja Izby Odwoławczej: utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji i oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: brak wystarczających dowodów na używanie krajowego znaku towarowego, na który powołuje się strona wnosząca sprzeciw oraz brak w sprawie jakiegokolwiek prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd